

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019, č. j. X, KULK 19771/2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 3. 2019, č. j. X, X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2018, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
3. V prvním případě bylo zjištěno, že X minimálně v době od X do X hodin stál řidič s vozidlem tovární značky X registrační značky X, jehož provozovatelem byl podle záznamů v centrálním registru vozidel žalobce, v ulici nám. Nerudovo v Liberci na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem bez viditelně umístěného platného dokladu o zaplacení parkovného. Vozidlo nebylo žádným způsobem označeno, což bylo následně ověřeno v evidenci elektronického parkování. Tím bylo z nedbalosti porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (dále také „výrok ad 1“).
4. Ve druhém případě bylo zjištěno, že dne X minimálně v době od X do X hodin se neřídil řidič vozidla tovární značky X registrační značky X, jehož provozovatelem byl podle záznamů v centrálním registru vozidel žalobce, v ulici X domu č. p. X dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou E 13 „Pro držitele platné karty SML“. Vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. Tím bylo z nedbalosti porušeno ustanovení § 4 písm. c) ve spojení s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (dále také „výrok ad 2“).
5. Ve třetím případě bylo zjištěno, že dne X minimálně v době od X do X hodin se neřídil řidič vozidla tovární značky X registrační značky X, jehož provozovatelem byl podle záznamů v centrálním registru vozidel žalobce, v ulici X před pobočkou X ustanovením § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a stál v místě, které není označené jako parkoviště. Vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. Tím bylo z nedbalosti porušeno ustanovení § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (dále také „výrok ad 3“).
6. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o

odpovědnosti za přestupky“) a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

7. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Liberec byly správnímu orgánu I. stupně postupně oznámeny shora popsané přestupky neznámých řidičů vozidel tovární značky X s registrační značkou X a X. K oznámení přestupků městská policie v každém případě připojila fotodokumentaci uvedeného vozidla, dopravního značení na místě spáchání přestupků a výřez mapy (situační plán) zachycující polohu vozidla prostřednictvím GPS souřadnic.
8. Jako provozovatel uvedených vozidel byl zjištěn žalobce. Ten byl proto vyzván k zaplacení určené částky a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidel, který se popsaných přestupkových jednání s vozidly dopustil. Žalobce ve všech případech sdělil, že vozidla řídil X, nar. X, bytem X, s doručovací adresou X.
9. Protože se správnímu orgánu I. stupně po provedeném šetření ve spolupráci s cizineckou policií nepodařilo pana X kontaktovat, záznamem ze dne 30. 8. 2017 věc přestupků odložil s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o daném přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Měl za to, že uvedení osoby pana X jako řidiče bylo ze strany žalobce obstrukčním postupem.
10. Dne 30. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce uznal vinným z přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce proti příkazu podal odpor, který nebyl nijak odůvodněn. Po zjištění včasnosti odporu byly přestupky projednány při ústním jednání dne 7. 11. 2017, k němuž se žalobce nedostavil a při němž správní orgán I. stupně provedl dokazování spisovým materiálem. Dne 29. 11. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl ve věci, jeho rozhodnutí bylo nicméně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2018. Správní orgán I. stupně rozhodl znovu rozhodnutím ze dne 23. 7. 2018, které bylo žalovaným opětovně zrušeno rozhodnutím ze dne 18. 9. 2018. Naposledy ve věci rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 12. 2018, jímž uznal žalobce vinným z uvedených přestupků. Správní orgán I. stupně uvedl, že všechny podmínky § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu byly splněny. Jednalo se o neoprávněná zastavení a stání, přičemž jednání byla řádně písemně a fotograficky zdokumentována. Nerespektování pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehody. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že byly splněny podmínky objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a za uvedené přestupky a uložil žalobci správní trest na horní hranici zákonem stanoveného rozpětí vzhledem k opakovanému porušení zákona žalobcem v minulosti a s ohledem na to, že se jednalo o jednání v hrubém rozporu s pravidly silničního provozu. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 28. 12. 2018 blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnil.
11. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně

v souladu se zákonem o silničním provozu. Žalobce označil jako řidiče vozidla nekontaktní osobu, správní orgán tedy nemohl ověřit žalobcovo tvrzení u uváděného řidiče. Protože správní orgán I. stupně nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o předmětných přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, správně věci odložil. Žalovaný zdůraznil, že samotné přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nejsou předmětem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Jednání řidiče vozidla nicméně vykazuje znaky tohoto přestupku, neboť v prvním případě (ze dne X) se jednalo o nerespektování dopravní značky IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem, v druhém případě (ze dne X) o nerespektování dopravní značky IP 12 (Vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou E 13 „Pro držitele parkovací karty SML“ a ve třetím případě (ze dne X) o nedovolené stání v pěší zóně v rozporu s § 4 písm. c), § 27 odst. 1 písm. o) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, čímž byla v každém z případů ohrožena organizace dopravy v místě a zájmy těch, kteří splnili podmínky pro parkování v místě. Žádné z uvedených jednání řidiče zároveň nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce porušil svou povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za přestupky objektivně odpovídá a správní orgán I. stupně mu v souladu s § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložil pokutu na horní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

II. Žaloba

12. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že jednání ze dne 2. 11. 2016 uvedené pod výrokem ad 1) napadeného rozhodnutí není protiprávní. Dopravní značka IP 13c ukládá řidiči toliko řídit se údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu, na samotné značce však žádný údaj nebyl, u značky se nenacházela žádná dodatková tabulka a nebylo prokázáno, že by řidiči byla uložena jakákoliv povinnost prostřednictvím parkovacího automatu. Žalovaný neprokázal, z čeho řidiči plynula povinnost viditelně umístit doklad o zaplacení parkovného. Daný úsek komunikace také nebyl vymezen jako zpoplatněný nařízením obce a ani nebyla stanovena cena za jeho použití cenovým výměrem, neboť žádné takové nařízení ani cenový výměr ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nebyly vydány. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 72/2017, v němž soud v obdobné věci přisvědčil žalobní námitce žalobce.
13. Další žalobní námitka spočívala v tom, že jednání ze dne 17. 1. 2017 uvedené pod výrokem ad 2) napadeného rozhodnutí není protiprávní. Správní orgán I. stupně neuvedl, z čeho plyne povinnost označit vozidlo parkovací kartou SML, ani neprokázal, že žalobce nebyl držitelem příslušné parkovací karty.
14. Žalobce dále namítal, že výrok ad 3) napadeného rozhodnutí vztahující se k jednání ze dne 11. 4. 2017 je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Porušení § 39 odst. 5 silničního zákona se lze dopustit nedovoleným stáním, správní orgán I. stupně neprovedl žádné úvahy, které ho vedly k tomu, že vozidlo v místě stálo, nikoliv pouze zastavilo. Žalobce tvrdil, že doba trvání protiprávního jednání v délce 3 minuty, kterou vzal správní orgán I. stupně za zjištěnou, implikuje spíše zastavení nežli stání vozidla.

15. Ve vztahu k uloženému správnímu trestu namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, protože žalovaný ani správní orgán I. stupně neprokázali, na základě jakého správního rozhodnutí správní orgány závěr o opakovanosti jednání dovodily. Dále správní orgány neodůvodnily, v čem spatřují hrubý rozpor jednání žalobce s pravidly silničního provozu, když žalobce považuje nesprávné parkování za jedno z nejbagatelnějších protiprávních jednání vůbec. Správní orgány opomenuly zvážit polehčující okolnosti spočívající v absenci následku, krátkém trvání jednotlivých protiprávních jednání v řádu jednotek minut a délce správního řízení přes dva a půl roku.
16. Žalobce na závěr vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval anonymizaci rozhodnutí ve věci.
17. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

18. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný pouze odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, publ. ve Sb. NSS pod č. 3528/2017).
20. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve věci přestupků provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, k nimž mělo dojít X, X a X.
21. Žalobní námitku, že jednání ze dne 2. 11. 2016 uvedené ve výroku ad 1) napadeného rozhodnutí není protiprávní, posoudil krajský soud jako nedůvodnou. Ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ukládá povinnost každému účastníku provozu na

pozemních komunikacích respektovat dopravní značky. Jestliže neznámý řidič nerespektoval dopravní značku IP 13c, pak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Soud poukazuje na přílohu č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, dle níž se v případě značky IP 13c řidič musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Argumentoval-li žalobce neexistencí jakéhokoliv údaje na dopravní značce, doplňkové tabuli či parkovacím automatu, odkazuje soud na fotodokumentaci pořízenou na místě spáchání přestupku ze dne 2. 11. 2019, jež je součástí správního spisu a ukazuje dodatkovou tabulku s údajem o zpoplatněném stání v době od pondělí do pátku od 8:00 hod do 18:00 hod a v sobotu od 8:00 hod. do 13:00 hod. a s vyznačením zpoplatněného úseku pozemní komunikace. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že předmětný úsek komunikace nemohl být zpoplatněn z důvodu chybějícího nařízení obce a cenového výměru. Krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit.“* V dalším rozsudku ze dne 18. 7. 2009, č. j. 1 AOs 1/2012 - 30, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést dispute ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí systému pravidel silničního provozu.“* Krajský soud navíc poukazuje na nařízení statutárního města Liberec č. 1/2016, o stání silničních motorových vozidel na vymezených místních komunikacích ve městě Liberci a související ceník za stání silničních motorových vozidel (jehož existence a obsah jsou mu z jeho činnosti známy), ve kterém je místo, kde se vozidlo nacházelo, zahrnuto mezi místa zpoplatněná za cenu uvedenou v ceníku. Čl. 3 bod 1 předmětného nařízení nadto stanoví povinnost viditelně umístit platný parkovací lístek za přední sklo vozidla. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce jednak měl povinnost řídit se předmětnou dopravní značkou. Předmětné parkovací místo přitom bylo řádně zařazeno mezi místa zpoplatněná s tím, že řidič byl povinen označit vozidlo platným dokladem o zaplacení parkovného, což však neučinil a důsledkem toho byl vznik odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla (srov. z poslední doby také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42).

22. Žalobní námitku, že jednání ze dne 17. 1. 2017 uvedené ve výroku ad 2) napadeného rozhodnutí není protiprávní, posoudil krajský soud také jako nedůvodnou. Jestliže neznámý řidič nerespektoval dopravní značku IP 12 s dodatkovou tabulkou „Pro držitele platné parkovací karty vydané SML“, pak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které ukládá povinnost každému účastníkovi provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky. Podle prováděcí vyhlášky značka IP 12 označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel, přičemž údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (např. název organizace), jsou uvedeny na dodatkové tabulce. Z toho jakož i z logiky věci také vyplývá povinnost řidiče viditelně umístit povolení k užití parkoviště na vozidlo. Argumentuje-li žalobce, že bylo na správním orgánu I. stupně

prokázat, že žalobce není držitelem příslušné parkovací karty a ověřit tuto skutečnost dotazem na vydavatele parkovacích karet, pak soud poukazuje na oznámení o přestupku ze dne 17. 2. 2017, jež je součástí správního spisu a z nějž vyplývá, že hlídka Městské policie Liberec uvedeného dne provedla kontrolu v evidenci vydaných parkovacích karet s negativním výsledkem. Neznámý řidič tak nerespektoval dopravní značku IP 12 s dodatkovou tabulkou „Pro držitele platné parkovací karty vydané SML“, jeho jednání tedy vykazuje znaky přestupku, v důsledku čehož žalobce odpovídá za přestupek provozovatele vozidla.

23. Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti výroku ad 3) napadeného rozhodnutí vztahujícímu se k jednání ze dne 11. 4. 2017. Podle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení, podle § 2 písmena o) téhož zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Krajský soud v Ostravě v rozsudku z 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 - 19, publ. v Sb. NSS pod č. 3468/2016, vysvětlil, že „*při vymezení skutku nedovoleného stání podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, není potřeba, aby správní orgány zjišťovaly přesný časový interval, po který bylo vozidlo nedovoleně uvedeno do klidu, postačí zjištění o konkrétní době (určené např. hodinou či minutou), ve které již uvedení vozidla do klidu překročilo dobu dovolenou pro zastavení. Z dikce § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nepřímou plyne povinnost řidiče zajistit (např. svou přítomností u vozidla) neodkladné odstavení zastaveného vozidla, vyžaduje-li to dopravní situace. Pokud toto řidič nezajistí a vozidlo ponechá v klidu, jedná se již o vozidlo stojící podle § 2 písm. n) téhož zákona.*“ Z uvedeného rozhodnutí dále plyne, že doba odstavení vozidla není jediný ani rozhodující údaj, podle kterého se posuzuje, zda se jedná o zastavení či stání vozidla, důležitějším kritériem pro odlišení zastavení od stání je skutečnost, zda neznámý řidič vozidla zajistil neprodlenou (tj. okamžitou) možnost odstavení vozidla na jiné místo pro případ, že by jeho vozidlo překáželo konkrétnímu zájmu společnosti (např. potřeby zaparkování sanitky, hasičského vozu, dopravní obsluhy, zásahu policie nebo prosté omezení ostatních účastníků silničního provozu). V projednávané věci je zřejmé, že v době kontroly (šetření městské policie) nebyl neznámý řidič vozidla přítomen ve vozidle či v jeho bezprostřední blízkosti, nebyla zde ani jiná osoba způsobilá zabezpečit neprodlenou (tj. okamžitou) možnost odstavení vozidla, či osoba, která by komunikovala se strážníkem městské policie a respektovala jeho případné pokyny. Vozidlo tedy na daném místě v pěší zóně, které nebylo označeno jako parkoviště, pouze nezastavilo, ale stálo, a neznámý řidič tak nerespektoval § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, který dovoluje stání v pěší zóně pouze na místech označených jako parkoviště. Jednání neznámého řidiče tedy vykazuje znaky přestupku a žalobce tak odpovídá za přestupek provozovatele vozidla.

24. Dále se krajský soud zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k výši uložené sankce. Z právní úpravy a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá povinnost správního orgánu náležitě odůvodnit vydané rozhodnutí, resp. jeho výroky. Tato povinnost přitom dopadá nejen na výrok o vině, ale i na výrok o sankci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68, či ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014 - 43). Řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem

pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán veden. V posuzované věci je v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, s nímž se žalovaný ztotožnil, uvedeno, že správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, zda a jakým způsobem byl žalobce pro totéž protiprávní jednání potrestán v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupcích [§ 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky], tato úvaha však postrádá konkretizaci a logiku, protože žalobce za projednávaná protiprávní jednání jinak než v přestupkovém řízení potrestán nebyl. Dále správní orgán I. stupně přihlédl k přítěžující okolnosti, že žalobce v minulosti opakovaně porušil zákon [§ 37 písm. c) a § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky], ze spisového materiálu ani z odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí však nevyplývá, o jaká porušení zákona se jednalo, ani jakým způsobem za ně byl žalobce v minulosti potrestán. Konečně správní orgán I. stupně vycházel také ze závažnosti přestupků [§ 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky] a dospěl k tomu, že jednání žalobce bylo v hrubém rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích, nespécifikoval ale, v jakých konkrétních skutkových okolnostech projednávaného případu spatřoval zvýšenou závažnost přestupků. Námitku nepřezkoumatelnosti výše uložené sankce proto soud považuje za důvodnou. Povinností správního orgánu je důkladně vypořádat všechna zákonem stanovená kritéria a své úvahy náležitě odůvodnit, tak aby soud mohl posoudit, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou „*racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 297/2014-36, jakož i na něj navazující judikaturu).

25. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud vzhledem k shora uvedenému považuje žalobu za důvodnou, proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
27. Ve věci soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a)

a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 6 800 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. dubna 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně